

ΕΝ - **στάσεις**

Του **ΘΟΔΩΡΗ
 ΛΑΠΑΝΑΪΤΗ**

Οι μονομερείς ενέργειες των αγορών

Οσο παρακολουθήσαμε, είτε εκ του σύνεγγυς είτε εξ αποστάσεως, την αντίδραση των χρηματαγορών και των δανειστών στο υποτιθέμενο σχέδιο εξόδου από το Μνημόνιο της ελληνικής κυβέρνησης και την αντιπαράθεση που ακολούθησε μεταξύ Ν.Δ.-ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ, υπό το πρίσμα των τόνων της προπαγάνδας υποτέλειας, θα πρέπει να οδηγηθούμε στο συμπέρασμα ότι «το Μνημόνιο είναι ευλογία», «οι δανειστές είναι φίλοι μας» και κατά συνέπεια οι λαοί «οφείλουν να» είναι έρμαιο στα χέρια των ισχυρών, στο όνομα των συμφερόντων και της ασφάλειας της χώρας!

Μέσα στη σκόνη που σήκωσε το χρηματιστηριακό κραχ και η άνοδος των επιτοκίων δανεισμού, οι κρατούντες και οι υπηρέτες τους έδωσαν στην παραπάνω αντίληψη και ιδεολογική υπόσταση: «Τα δυτικά κράτη υπάρχουν για να δανείζονται» μας είπαν! Πρόκειται για την πιο κυνική ομολογία του θανάτου της πολιτικής στις αστικές κοινοβουλευτικές δημοκρατίες και μάλιστα από τους ίδιους τους υποστηρικτές αυτού του τύπου των δημοκρατιών.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη υποκρισία από την άποψη που τάσσεται κατά των μονομερών ενεργειών από την πλευρά ενός λαού και μιας χώρας. Αν αναδεικνύει κάτι (και) η τρέχουσα οικονομική και πολιτική συγκυρία, με αφορμή τη νέα επίθεση των χρηματαγορών στη χώρα μας και τη συντονισμένη επίθεση με τους δανειστές για την επιβολή ενός νέου Μνημονίου στο όνομα της «προληπτικής στήριξης», είναι το γεγονός ότι σ' αυτή τη σχέση κρατών και αγορών, λαών και διεθνών οργανισμών, οι μονομερείς ενέργειες είναι μια πάγια πρακτική από την πλευρά των ισχυρών και των κηφίνων του διεθνούς κεφαλαίου στους αδύναμους και στις κοινωνίες. Η επίθεση των αγορών και των δανειστών στην Ελλάδα είναι μια μονομερής ενέργεια. Τελεία και παύλα. Η επιβολή ενός συγκεκριμένου πλαισίου εντός της Ε.Ε. και της Ευρωζώνης είναι, επίσης, μια μονομερής ενέργεια από την πλευρά του ευρωπαϊκού κατεστημένου, που έχει ως θύματα τους λαούς της Ευρώπης και τις πιο αδύναμες χώρες-μέλη της Ένωσης.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η κυρίαρχη προπαγάνδα θέλει να εξοβελίσει από το πολιτικό λεξιλόγιο της δημόσιας ζωής μία και μόνη έκφραση ως αρχή κάθε συμβιβασμού και υποταγής με τις αδηφάγες ορέξεις των αγορών: «μονομερείς ενέργειες». Η συζήτηση που καταδικάζει τις μονομερείς ενέργειες από την πλευρά μιας χώρας ή ενός λαού μοιάζει μεθοδολογικά με τον ψευδεπίγραφο ισχυρισμό της καταδίκης της βίας «από όπου και αν προέρχεται», ενώ την ίδια στιγμή αποδέχεται σιωπηρά το «μονοπώλιο» της κρατικής-αστυνομικής βίας και καταστολής.

Πλέον το δίλημμα είναι ένα, απλό και σαφές: Η αποδέχεται εσσει το διαρκή εκβιασμό των μονομερών ενεργειών από τις χρηματαγορές ή προχωρεί σε μονομερείς ενέργειες αν θέλεις να υπερασπιστείς τα δίκαια, τα δικαιώματα και τα συμφέροντα του λαού και της χώρας σου. Αυτό ισχύει για τον ελληνικό λαό, ισχύει και για κάθε άλλο λαό.

Οποιος αρνείται τις μονομερείς ενέργειες, επί της ουσίας βάζει στο ζύγι της διαπραγμάτευσης το δικαίωμα της επιβίωσης και της ύπαρξης ενός λαού και της κρατικής του οντότητας. Οποιος αρνείται τις μονομερείς ενέργειες από την πλευρά μιας κυρίαρχης κυβέρνησης δεν μπορεί παρά να είναι συμβιβασμένος και υποταγμένος με τις μονομερείς ενέργειες των αγορών εις βάρος του λαού του και της δημοκρατίας. Πώς λέγεται αυτό στην ελληνική γλώσσα;